

SRETNO DJETINJSTVO

Iz časopisa za roditelje
Moje dijete (veljača)

Koliko često razmišljamo o smislu života? O značenju stvari i odnosa, o našoj ulozi u svijetu? Ne prečesto, jer obično nemamo vremena...

Što nam je glavno u životu? Naravno, djeca, njihova sreća i njihovo bezbrižno djetinjstvo! No, znamo li kako reagirati u osjetljivim situacijama kako bi se djeca uz nas što bolje osjećala?

"Od malena nas uče da je veliko važnije od malog." Nije ugodno stajati na vršcima prstiju i ne moći dosegnuti željeni predmet, teško je sitnim koracima trčkarati za odraslom osobom. U gužvi je djecu teško vidjeti i često ih ljudi slučajno naguravaju i lupkaju. Nije lako biti malen. Dijete je sitno, lagano, pa bismo mu se trebali što više približiti, sagnuti se, čučnuti...

No, još je gore to što je **dijete slabo**, pa ga možemo podiči, baciti uvis, posjesti protiv njegove volje, zaustaviti ako trči, ukrotiti svu njegovu "snagu". Ono zna da smo jači od njega i tomu se ne može oduprijeti. **Djetetu je naša pomoć potrebna, ali moramo mu je znati pružiti na odgovarajući način, izbjegavajući bilo kakvu prisilu.** Tom malom čovjeku nije potreban nadzornik, već prijatelj koji će mu pokazati kako nešto napraviti, naučiti ga nekim novim vještinama, te ga pažljivo saslušati kad je to potrebno. Nije

mudro prisiljavati dijete da nešto učini. Puno je bolji način potaknuti u njemu zanimanje za određenom aktivnošću i pokušati ga pritom zabaviti. Dijete treba znati saslušati i pokušati ga razumjeti. Ono nije čitalo knjige, nema ni približno životnog iskustva kao odrasla osoba, ono je na samom početku života i doista ne zaslužuje da mu ga netko odmah zagorčava. Potrebno ga je strpljivo usmjeravati na pravi put, savjetovati ga i pomoći mu jer ono to zaslužuje. Njegovo se mišljenje ne smije zanemariti zbog njegovih godina i nedostatka životnog iskustva. **Ono je čovjek, a to znači da ima pravo na poštovanje okoline.**

S obzirom na to da imamo puno više iskustva, trebamo ga podučiti i savjetovati kako bi lakše uspjelo u životu, ali samo uz njegovo odobrenje, tj. uz njegovu suradnju, a ne nasilno. Odrasli su opsjednuti potrebom da dijete stalno ispravljaju, da mu prigovaraju. Ono ne zna ništa, mi znamo sve. Mi zapovijedamo i očekujemo poslušnost. Mi smo jedini suci djetetovih postupaka, duševnih pomaka i misli.

Dijete nema ništa svoje i mora polagati račune za svaki dobiveni poklon. Ne smije ga oštetiti, slomiti, zaprljati, ne

smije ga ni darovati ili odbiti s omalovažavanjem. Mora ga primiti i biti zadovoljno. Možda baš zbog toga ono toliko cijeni sitnice, što odrasle nerijetko čudi jer ne znaju što ono u njima pronalazi. To su sitnice koje za njega imaju poseban čar: vrpca, kutijica, perlica. Odrasli često podcjenjuju djecu jer ona ne mogu predvidjeti događaje, ne predosjećaju stvari, još ne poznaju životne teškoće. Dijete misli da je život jednostavan i lak. Odrasli odmah raspoznaju sve životne situacije, s lakoćom otkrivaju eventualne podvale, barem tako misle.

Osjećaju težinu svojih koraka, škrtost emocija. A dijete trčkara, poskakuje, divi se i zapitkuje, neutješno plače kad je povrijeđeno i svim se srcem raduje.

I treba li onda u taj čarobni svijet bajki gurati sva svoja pravila i uvoditi u njega materijalni poredak i toliko prigovarati zbog poderanog džepa na hlačama?

Iskrenost i umijeće da se dive i uživaju u malim stvarima odrasli bi trebali učiti od djece. Moramo ih voljeti jer oni su naša radost, vedrina, nada, najsjajnije svjetlo našeg života. Nemojmo ga ugasiti neopreznim postupcima. (I.T.)